ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΡΥ ΣΜΙΘ

Ο ΧΑΡΤΟΚΛΕΦΤΗΣ

Κάθρην Ρόϊς τινάχτηκε ξαφνικά ἀπὸ τὸν ὕπνο της, ἄναψε τὸ ἠλεκτρικὸ καὶ τέντωσε τ' αὐτιά της. Ἦταν βέβαιη ὅτι εἶχε ἀκούσει τρεῖς πυροβολισμούς, τὸν ἕνα πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο. Μὲ τὴν καρδιὰ πλημμυρισμένη ἀγωνία, σόρεσε τὸ πενιουάρ της κι' ἔτρεξε στὸ παράθυρο νὰ δῆ τί συμβαίνει. Μὰ ὁ δρόμος ἦταν βυθισμένος στὸ σκοτάδι καὶ ἀπόλυτη ἡσυχία βασίλευε παντοῦ. Ὡστόσο ἡ νέα δὲν ἡσύχασε. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ κ' ἔνοιωθε τὸ αἷμα νὰ τῆς πνίγη τὸ λαιμό της.

Ναί, δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι εἶχαν πέσει αὐτοὶ οἱ πυροβολισμοί. Ἀσυναίσθητα ἡ Κάθρην κύτταξε τὸ ρολόϊ της. Ἦταν μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Γιὰ νὰ πάρη θάρρος γλύστρησε ὥς τὸ δωμάτιο τοῦ ἀνδρός της. Μὰ εἶδε μ' ἀπαγοήτευσι ὅτι ἦταν ἔρημο. Ὁ Ντούγκ δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμη ἀπὸ τὴ δουλειά του κι' αὐτὸ τὴν ἀνησύχησε ἀκόμη πιὸ πολύ. Ἡ νύχτα πάντα εἶνε ἐπικίνδυνη στὴ Νέα Ὑόρκη...

Μὴ ξέροντας τί νὰ κάνη, κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ της, ἄφησε νὰ πέσουν παράλυτα τὰ χέρια της καὶ βυθίστηκε σὲ μελαγχολικὲς σκέψεις.

Τρεῖς μῆνες τώρα ἔμενε ὁλομόναχη τὴ νύχτα. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ὁ ἄντρας της εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν ἑταιρεία ποὺ ἐργαζόταν, εἶχε ἀλλάξει ἡ ζωή τους.

Ὁ Ντούγκ εἶχε κάνει τὴ μέρα νύχτα καὶ τὴ νύχτα μέρα. Ἐρχόταν ψὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἥλιου γιὰ νὰ κοιμηθῆ κι' ἔφευγε μόλις βγαίναν στὸν οὐρανὸ τ' ἀστέρια. Ἡ Κάθρην ὡστόσο δὲν ἤξερε καὶ πολλὰ πράγματα γι' αὐτὴν τὴν νυκτερινὴ ζωή του. Ὁ Ντούγκ ὅταν καμμιὰ φορὰ τὸν ρωτοῦσε, τῆς ἀπαντοῦσε μ' ἀόριστες κουβέντες κι' ἀπέφευγε νὰ τῆς δώση συγκεκριμένες πληροφορίες.

— Μὴ σὲ σκοτίζουν αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀγατημένη μου, τῆς ἔλεγε. Ἐσένα ἡ δουλειά σου εἶνε νὰ μοῦ ἑτοιμάζης ἕνα πιάτο ζεστό φαϊ νὰ μὲ περιποιῆσαι καὶ νὰ μοῦ χαρίζης τὴν ἀγάπη σου. Ἐγὼ πάλι ἔχω τὴν ὑποχρέωσι νὰ σὲ ντύνω κομψὰ νὰ σοῦ δίνω λεφτὰ γιὰ νὰ διασκεδάζης καὶ νὰ ἱκανοποιῶ κάθε ἐπιθυμία σου. Καθὼς βλέπεις σὲ λατρεύω...

Καὶ πράγματι στὰ πέντε χρόνια τῆς συμβιώσεώς τους ποτὲ δὲν εἶχαν πεῖ ἕναν ψυχρὸ λόγο. Ζοῦσαν πάντα σὰν ἐρωτευμένοι κι' ὅταν βλεπόντουσαν ἄλλαζαν τόσες τρυφερότητες, ὥστε ἕνας τρίτος θὰ τοὺς περνοῦσε γιὰ νιόπαντρους

Ὁ Ντούγκ ἦταν ἕνας ἥσυχος κι' εἰλικρινὴς ἄνθρωπος ποὺ εἶχε ὡς μοναδικὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς του νὰ κάνη εὐτυχισμένη τὴ γυναῖκα του. Ἡ Κάθρην πάλι ἦταν μιὰ πεντάμορφη νέα ποὺ ἀγαποῦσε τρελλὰ τὸν Ντούγκ κι' ἦταν πρόθυμη νὰ συμμερισθῆ ὅλες τὶς θλίψεις του καὶ τὶς οἰκονομικές του στενοχώριες. Ἔζησαν ἔτσι πέντε χρόνια εὐτυχισμένοι. Καί, ξαφνικά, μιὰ μέρα ὁ Ντούγκ χαρακτηρίστηκε ἀνεπιθύμητος στὴ δουλειά του. Ὁ προϊστάμενός του τὸν φώναξε στὸ γραφεῖο του καὶ τοῦ δήλωσε ὀρθὰ κοφτὰ ὅτι δὲν χρειαζόταν πειὰ τὶς ὑπηρεσίες του. Ὁ Ρόϊς ἔμεινε βουβὸς ἀπὸ τὴν ἀγωνία του.

—Ξέρετε, τόλμησε νὰ τραυλίση, δὲν ἔχω ἄλλο πόρο ζωῆς κι' ἔχω μιὰ χιριτωμένη γυναικοῦλα ποὺ δὲν θὰ ἤθελα νὰ δυστυχήση. Εἶμαι πρόθυμος νὰ δεχτῶ ἀκόμη κι' ἐλάττωσι τοῦ μισθοῦ μου, ἀλλὰ μὴ μὲ διώχνετε. Ξέρω καλὰ ὅτι πολὺ δύσκολα θὰ βρῶ πάλι ἐργασία.

— Ἀγαπητέ μου, λυποῦμαι πολύ, μὰ δυστυχῶς ἡ περιστάσεις δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ σᾶς βοηθήσω. Ἡ ἀπόφασις τοῦ συμβουλίου εἶνε ὁριστική. Δὲν μπορῶ ἐγὼ νὰ τὴν ἀναιρέσω... Περᾶστε μάλιστα ἀπὸ τὸ ταμεῖο νὰ πάρετε ὅ,τι σᾶς ὀφείλουν.

Κι' ὁ Ντούγκ Ρόϊς μὲ μαύρη ψυχὴ εἰσέπραξε τὰ πεντακόσια δολλάρια τῶν δυὸ μισθῶν του. Ἔπειτα μὲ τσακισμένο βῆμα, τρικλίζοντας σὰν μεθυσμένος, ἄρχισε νὰ γυρίζη στοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης. Στὴν ἀρχὴ χάζεψε στὶς βιτρίνες τῶν κοσμηματοπωλείων, σὰν νὰ τὸν ἐνδιέφεραν ἐξαιρετικὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ ὄμορφα δαχτυλίδια καὶ τὰ μαργαριταρένια κολλιέ. Ἔπειτα στάθηκε ὀτὸ πεζοδρόμιο γιὰ νὰ παρακολουθήση τὸν καυγὰ δυὸ σωφὲρ ποὺ εἶχαν συγκρουστῆ. Ὕστερα πῆγε πρὸς τὸ δημόσιο πάρκο, χάζεψε διαβάζοντας τὰ ὀνόματα τῶν διαφόρων δέντρων καὶ τὶς πινακίδες τῶν «φίλων τοῦ πρασίνου» καὶ τέλος βρέθηκε κάτω στὶς ἀποβάθρες τοῦ λιμανιοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης κι' ἐκεῖ ἔμεινε χαζεύοντας τὸν κόσμο τῶν ταξειδιωτῶν μέχρι ποὺ νύχτωσε!

Ὁ Ντούγκ εἶχε χάσει τὴ συναίσθησι τοῦ χρόνου. Τὸ μυαλό του εἶχε ἀδειάσει μονοιμιᾶς καὶ νόμιζε ὅτι ποτὲ πειὰ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κάνη μιὰ σωστὴ σκέψι. Καὶ τὸ σῶμα του ἦταν τσακισμένο, σὰν νὰ τοῦ εἶχαν σπάσει τὰ κόκκαλα. Σύρθηκε μὲ κόπο ὥς τὸ σπίτι του. Μὰ ὅταν ἔφθασε κοντά, προσπάθησε νὰ πάρη εὔθυμο ὕφος γιὰ νὰ μὴ προδοθῆ στὴ γυναῖκα του.

— Πρέπει νὰ εἶσαι δυνατὸς Ντούγκ, εἶπεν στὸ ἑαυτό του. Δὲν πρέπει νὰ λυτήσης αὐτὸ τὸ τρυφερὸ πλάσμα ποὺ τόσο σ' ἀγαπάει.

Κι' ἐνῶ μάταια ἀναγκαζόταν νὰ τυγκρατήση τὸ δάκρυα ποὺ θόλωναν τὰ μάτια του, χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του.

Ἡ γυναῖκα του ἀνήσυχη γι' αὐτὴ τὴ ξαφνικὴ ἀργοπορία του ρίχτηκε μὲ ξεφωνητὰ χαρᾶς στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν φίλησε. Σιγὰ σιγὰ ὁ Ντούγκ μὲ τὶς τρυφερότητες τῆς γυναίκας του ἄρχισε νὰ παίρνη πάλι τὸ θάρρος του. Τότε ὅμως πρόσεξε ἡ γυναῖκα του ὅτι ἦταν στενοχωρημένος.

— Σήμερα κουράστηκες πολὺ καϋμένε Ντούγκ, τοῦ εἶπε μὲ συμπόνια. Φαντάζομαι ὅτι τὸ κεφάλι σου θὰ εἶνε ζαλισμένο ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰ γραψίματα.

Ὁ Ντούγκ τὴν φίλησε μὲ τρυφερότητα κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε μυστικὰ ἀπὸ τὴ γυναῖκα του τώρα ποὺ συνῆλθε τῆς εἶπε χαμογελῶντας:

— Μεῖνε ἥσυχη καὶ δὲν πρόκειται νὰ κουρασθῶ κι' ἄλλοτε τόσο πολύ. Ἀκριβῶς σήμερα ἔδωσα τὴν παραίτησί μου.

— Τὸ βρίσκεις λογικὸ αὐτό; τὸν ρώτησε ἡ Κάθρην μ' ἐμπιστοσύνη.

— Ναί, ἀγατημένη μου, δὲν μποροῦσα νὰ κάνω διαφορετικά. Μοῦ παρουσιάστηκε μιὰ νέα καλύτερη δουλειά....

Ἡ Κάθρην μ' ἕνα ξεφωνητὸ χαρᾶς κάθησε στὰ γόνατά του καὶ ἄκουγε μὲ προσοχὴ τὰ νέα τῆς καινούργιας...εὐτυχίας τους. Ὅταν τὰ ἐξημερώματα ἔμεινε μόνος, ὁ Ρόϊς ἄρχισε νὰ κλαίη σὰν παιδί. Μετανοοῦσε ποὺ δὲν εἶχε πεῖ ὅλη τὴν ἀλήθεια στὴ γυναῖκα του. Τώρα μὲ μαυρισμένη καρδιὰ ἔπρεπε νὰ παίξη τὴν κωμωδία τοῦ εὐτυχισμένου.

Στὴν ἀπελπισία του σκέφτηκε τότε νὰ συμβουλευθῆ ἕναν παληὸ κι' ἔμπιστο φίλο του.

Ἐκεῖνος τὸν ἄκουσε προσεχτικὰ κι' ὕστερα τοῦ εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο.

— Τὰ πράγματα δὲν διορθώνονται. Μιὰ ποὺ μπῆκες στὸ χορὸ πρέπει νὰ χορέψης. Σοῦ συνιστῶ λοιπὸν νὰ κάνης ὅσους θὲς συνδυασμοὺς, ἀλλὰ ποτὲ νὸ μὴ προδώσης τὸ μυστικὸ σου στὴ γυναῖκα σου γιατὶ θὰ χάση κάθε ἰδέα γιὰ σένα! Καὶ τώρα πήγαινε κι' ὁ Θεὸς βοηθός.

Κι' ἀλήθεια ὁ Ντούγκ ἄκουσε τὸ φίλο του. Μὰ στὴν ἀπελπισία του, μὴ ξέροντας πῶς νὰ κερδίση λεφτὰ ἄρχισε νὰ συχνάζη στὶς χαρτοπαιχτικὲς λέσχες. Στὴν ἀρχὴ ἔπαιζε τίμια, ὅπως ὅλοι οἱ ἀφελεῖς ποὺ μπαίνουν μέσα σ' αὐτὰ τὰ λησταρχεῖα, ἐλπίζοντας μόνο στὴν τύχη τους. Ἔπειτα ὅμως ὅταν κατάλαβε ὅτι μὲ τὴν τιμιότητα δὲν γίνεται δουλειά, ἄρχισε κι' αὐτὸς νὰ κλέβη. Τότε τοῦ χαμογέλασε ἡ τύχη.

Κάθε πρωῒ γύριζε στὸ σπίτι του μὲ γεμᾶτες τὶς τσέπες του δολλάρια.

Ἡ Κάθρην ποὺ δὲν φανταζόταν πῶς κέρδιζε ὁ ἀγαπημένος της αὐτὰ τὰ χρήματα. ἦταν εὐτυχισμένη καὶ δὲν ἤξερε μὲ τί τρόπο νὰ τὸν εὐχαριστήση γιὰ τὰ δῶρα του. Ὅταν μιλοῦσε στὶς φίλες της γιὰ τὸν Ντούγκ εὕρισκε, πάντα νὰ πῆ τὰ πιὸ κολακευτικὰ λόγια. Κι' ἐκεῖνες ποὺ δὲν ἤξεραν τὸ νέο ἐπάγγελμα τοῦ Ρόϊς ζήλευαν τὴν εὐτυχία της καὶ δὲν ἤξεραν μὲ τί τρόπο νὰ τὴν χαλάσουν.

Κι' ἔτσι κύλισαν τρεῖς μῆνες.Μὰ ὁ Ντούγκ τὴν τελευταία βραδυὰ δὲν εἶχε τύχη. Ἕνας συμπαίχτης του τὸν ἀνεκάλυψε ὅτι τὸν ἔκλεβε στὰ χαρτιὰ καὶ χωρὶς νὰ διστάση ἔβγαλε τὸ πιστόλι του καὶ τοῦ ἔριξε τρεῖς σφαῖρες.

Ὁ Ντούγκ Ρόϊς κυλίστηκε νεκρός. Ἦταν ἡ ὥρα μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἡ ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἡ γυναῖκα του εἶχε ἀκούσει τοὺς τρεῖς πυροβολισμούς...

Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ἡ Κάθρην ἔμαθε τὴν τρομαχτικὴ ἀλήθεια δὲν τὴν πίστεψε.

— Ὁ σύζυγός μου, δήλωσε, ἦταν πάντα γιὰ μένα ἕνας τίμιος ἄνθρωπος. Γι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴν τὸν κακολογῆτε!...

Καὶ κρύβοντας τὴ θλίψη της σκέπασε τὴν ὀμορφιά της μὲ τὰ μαῦρα κρέπια τοῦ πένθους κι' ἐξακολουθεῖ νὰ κλαίη τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν ἀγάπησε τόσο πολὺ ὥστε ποτὲ δὲν θέλησε νὰ τὴν λυπήση.

ΧΑΡΡΥ ΣΜΙΘ

Ρίχτηκε μὲ χαρὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν φίλησε.